

ROMÁNC AZ ULTI-CSATATÉR LOVAGJAIRÓL

EÖRSI ISTVÁN

*Ultiztunk éjszakákon át
ötvenöt őszen és telén
négy szerencsevadász barát
Pista Jóska Olaf meg én
nosztalgikus füst kavargog
ötvenhat is majd így telik
keverjük osztjuk a lapot
januártól októberig*

Angyal István

Olaf baloldala béna (épp a baloldala, felfoghatatlan),
trockista torzóját balzsamozgatják a Boulevard d'Hopital-i kórházerődítmény
Racine-részlegében

Jóska hét éve szívéhez kapott és megnyerte a fogadást

Pista függőlegesen aludt el olyan régen

hogy nyakravalója is elrohadt azóta

Ülök a Mouffetard-utca egyik presszója előtt, jobb karom zsibbad, nézem a nőket,

Olaf ágya mellől jöttem, július huszonhetedike van, Vera születésnapja
a sétálók közt álcázva fel-feltűnnek az ulti-csatatér lovagjai –

*Olaf hajnalban elszalad
szűzlányvérben mosakodik
s úgy véli ha bejön a lap
megcsinálja a Nagy Mozit
Jóska Auschwitzból lötyögős
szívet szemet hozott haza
meseköltő és mesebős
címere Nyolc Dioptria*

Csongovai Per Olaf

Hadd lopóddzak vissza abba a Hold szarvára akasztott szobába,
Vera az ágyban alszik, mi négyen a sarokasztalnál verjük a blattot,
Pista szeme könnyes, hah gaz csábító, sebj, forradalom lesz,
Jóska minden létfontosságú szerve – egy kivételével! – külön-külön betegebb
mint az összes többi együtt,

Olaf épp most adott le a csomagörzőben három pirosajú virágáruslányt egy
szuper forgatókönyvért,

én többszörös családapa abszolúte szabad óhajtok lenni a Költészet nevében,
Vera száján az éjszaka ki-be árad –

Eörsi István és Gáli József

Angyal István és Eörsi István

*Januártól októberig
blattal nőgatjuk az időt
szénből sajtolt rum melegít
bevérez inget terítőt
Ágnesről ultizunk aki
elbagyta Pistát mással él
ám hirtelen októberi
kártyánkat elfújja a szél*

Eörsiné Pásztor Vera

Szélfúttá labirintus, Pista és Olaf ledöfött benne pár tucat Minotauruszt,
Jóska meg én tintát fröcsköltünk a sebzett vadállat szemébe,
ámde ez többen volt, hármunkat szarvára tűzött, magasba dobott majd bölgve
lenyelt,

Jóskát és engem odvas foga rácsain át kiköpött néhány év múlva, de Pistának
örökre nyoma veszett borzalmas bélrendszerében,
Olaf három határon átkúszva meg sem állt a Boulevard d'Hopital-ig,
ruhástól fekszik az ágyon, trockista kistőkés filmmachinátor,
vad zokogásban tör ki ha az ulti-csatateret eszébe idézem –

*Ulti-csatatér csupa vér
félhalál és egész halál
kártyánkat elfújja a szél
Vera ágya utána száll
hitetlen szemem dörzsölöm
a sarokasztal bült helyén
elkallódott kézen-közön
a talonban hagyott remény*

Gáli József az ötvenes években

Jóskát amíg élt gyilkoltgatták itt is amott is,
hatvannyolcban megállt a szíve, életre dörzsölték újra,
hiába kérleltem, nem tartott élménybeszámolót a mennyországról, mire dühömben
fogadtam vele, hogy fog még szalonnázni a sírkövemen –
„Vesztettél” – suttogetta gyanútlan fülembe, nyolcvanegy márciusa volt, épp egy
irtóztatóan hájas chicagói hölgyön heverésztem,
azonnal lebukfenceztem róla, dermedten a mélybe, pár kurta örökkévalóságig
sikerült megkapaszkodnom Vera betegágyának rácsán, aztán tovább
zuhantam, kikötöttem Olaf mellett,
s mosolyogva tűröm, hogy mozgatható jobbjaival egyre magányosabban szorongó
fenekemre ráragassza az elszállt aduászt.

Párizs, 1988

**Nagy Imre: „Fiúk, ti azt hiszitek, hogy én nem vagyok olyan jó magyar, mint ti vagytok?”
Csongovai Per Olaf: „Az lehet, de kint forradalom van, és most az érdekes, ki a nagyobb
forradalmár, és nem, hogy ki milyen magyar.”**

Rainer M. János: Nagy Imre, 1953–1958. Bp. 2002. 288.